

Inspirováno covidem

Nemáte koncert, máte ART – hlásá nám nápis na televizní obrazovce. Ano, maličký, neviditelný vir nás uzavřel do našich domácností, odňal nám veškeré koncerty, divadla, veškerá setkávání, a nám nezbývá, než se utěšovat náhražkami -

samozejmě jsou to všechno náhražky, i když díky za ně ! Budu-li umírat touhou po kávě, ráda se napiju odvaru z cikorky vyrobené z čekanky, ale dobrou brazilskou kávu mi to nenahradí, tak jako obrazovka nemůže nahradit - co vše vlastně ?

V duchu slyším slova nezapomenutelného pana profesora Černušáka, který nám v dějinách hudby na konzervatoři vypravoval jak za poslechem zajímavého koncertu odjžděl daleko za hranice, aby pak po probdělé noci opět zaujal své místo ve škole, ještě plný neopakovatelných dojmů...a končil slovy: "Dřív, když si člověk chtěl poslechnout nějakou krásnou skladbu, tak se na to musel patřičně obléct a pak zaujmout své místo v koncertním sále, dnes si může klidně dát nohy do lavóru a z rozhlasu poslouchat třeba Beethovenovu Devátou, ale přímý poslech vám nic nenahradí!" A my teď, aniž bychom byli sami něco zavinili, jsme ošizeni o zážitky všech pěti našich smyslů.

Kde je ta nedočkavost očí kdy se otevřou zadní dveře za podiem a jeden po druhém přicházejí na podium muzikanti, ten s houslemi, ten s nástrojem dechovým, harfa stojí v rohu připravena stejně jako sada nástrojů bicích, muzikanti usedají, mnozí na tváři úsměv, jiní v zadumání, a pak přijde dirigent a my sledujeme celé to prostředí, díváme se na koho sami chceme, sledujeme kradmé pohledy muzikantů od partu skladby k dirigentovým gestům. Oči zabloudí i na celkové prostředí sálu, vidí starobylé sloupy, vnímá celou tu atmosféru naplněnou zvukem...

Ano, sluch vnímá v sále vše úplně jinak než na obrazovce televize, vnímá celkové pojetí skladby, ne jednotlivý nástroj, který mu režie pořadu představí, slyší nejjemnější pianissimo, kterého v televizi neslyší obvykle vůbec a jen vidí smyčec zmítající se na strunách, je opojen plným zvukem - a pak ten burácivý potlesk, jehož intenzita je dána strhujícím výkonem, nebo oblíbeností skladby či interpretů. A nejen okamžitý potlesk, ale i ta vteřina ticha po výkonu naprosto bezkonkurenčním, kdy posluchač musí vydechnout, než začne tleskat, i ta vteřina je slyšet....

A čich? Můj Bože, jak by si čich nepřišel na své – každý prostor má svou specifickou atmosféru znásobenou nekonečným množstvím vůní, které s sebou přináší každý aktér, ať interpret či posluchač, vždyť i ten program voní ! Voní tiskem, sluch naplňuje šustotem a oko těší obsahem, navíc uspokojuje i hmat, vždyť se ho dotýkáme, obracíme jej, překládáme do kabelky, hmat vůbec je nekonečný, přece saháme na dveře, na sedadla, podáváme si ruce když se zdravíme, když chodíme gratulovat účinkujícím, když jim třeba i předáváme kytičky....

A co chuť ? Chuť patří ke koncertům i divadlům zcela neodmyslitelně, proč by jinak v každém takovém prostředí byly bufety u nichž se v přestávkách tvoří fronty na kávu, čaj, víno i chlebíčky a cukrovinky, ba i bonbony, které pak svým šustěním narušují mnohdy dojem z hudby.

Po koncertě či divadle, po loučení se a zmatku u šaten odcházíme domů, a nejen slyšené výkony, ale celé to emotivní prostředí v nás ještě dlouho doznívá, jsme uchvázeni, jsme šťastnější, je nám lépe na světě.

O toto vše jsme ochuzeni, stejně jako i účinkující jsou ochuzeni o pocit napětí kolik

lidí si je přijde poslechnout, jak silný bude potlesk, jaká vůbec reakce publika, vždyť to publikum má i sílu dodat výkonu intenzitu, znásobit prožitek - - -
Interpreti a publikum – to jsou dvě veličiny, které se vzájemně inspirují, a které se bytostně potřebují! To vše nemůže žádná, byť sebedokonalejší digitální nahrávka nahradit. Takže dej Bůh ať se zas všichni k sobě můžeme navrátit! A M E N

Věra Lejsková